

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Štev. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1897.

V. tečaj.

Še ti tako!

5. Ljubezen do Marije.

Sicer ste vajeni, mladi čitateljčki, uganke ali zastavice brati šele ob koncu našega lista. Danes vam pa kar precej na prvi strani zastavim uganko: »Ali veste, kaj vam najbolj želim? Ali veste, kaj vam more najbolj pripomoči k časni in večni sreči?« — Najbolj vam želim, da bi bili prav goreči častilci in poslušni otroci Matere božje, zato, ker vem, da to vam more največ sreče prinesiti za čas in večnost. Dokaz nam je najzanesljivejša priča: zgodovina. Cerkvena zgodovina nam pove, da najboljši kristijani so bili najgorečnejši častilci Matere božje, ali če hočete, lahko tudi ta stavek obrnete in rečete: Vsi najgorečnejši častilci Matere božje so bili tudi najboljši kristijani. Torej je jasno, da vam boljšega ne morem želei, ker vse drugo, kar vam morem še želei, je v tesni zvezi z le-to željo. Čim bolj boste spoznali cerkveno zgodovino in življenje svetnikov, tem bolj se boste tega prepričali. Za sedaj navedem iz ogromne množice le samo tri zgleda.

S v. S t a n i s l a v K o s t k a, ki sem ga že zadnjič imenoval med tremi prvimi mladinskimi vzorniki, je bil navdušen častilec Matere božje, to je pokazal ob vsaki priliki. Ako si je smel kdaj sam izvoliti predmet za šolsko nalogo, odbral si je kako prednost nebeške Kraljice, katero je prelepo opisal. Rad je bral knjige pisane v slavo Matere božje. Kjer je našel ime Marijino, ga je poljubil, ozrl se proti nebu in pobožno pozdravil Marijo. Na rob svoje knjige je večkrat zapisal detinsko prošnjo: »Marija, bodi mi milostljiva!« Njegovo angeljsko obličje se je kar zažarilo, kadar je slišal lepo peti kako Marijino pesem. V mladeniški družbi Marijinih otrok je bil najgorečnejši društvenik. Ta detinska ljubezen do Matere božje se je še povejšala, ko je po njeni milosti vstopil v jezuitovski red. Kako rad in s koliko vnemo je govoril o Mariji, in slavil njene prednosti in čednosti, kjerkoli in kadarkoli se mu je ponudila prilika, bodisi v zasebnih pomenkih ali javnih govorih! Kadar je molil, se mu je že na obrazu bralo, kdaj je molil Marijine molitve. Nekoč ga je vprašal neki pater, kako zelo ljubi Marijo. Stanislav odgovori: »Kaj naj vam rečem, saj je moja Mati!«

Prelepa je bila njegova smrt. Gostokrat je poljubil Marijino podobico. Okoli roke si je ovil rožni venec. Neki pater ga vpraša, čemu mu je rožni venec, saj ga ne more več moliti. Svetnik odgovori: »To je res; pa me vendar spominja na mojo dobro Mater!« Končno se mu prikaže Marija z mnogimi devicami, silno je oveseljen in sladko zaspi v smrtno spanje, da skoro ne vedó, kdaj.

* * *

S v. B e r n a r d i n S i j e n s k i se je vsako soboto postil v čast Matere božje in kaj rad obiskoval Marijine cerkve in altarje. Nad mestnimi vrati je bila prekrasna podoba Matere božje; vsak dan je šel tje in se zaupno oziral nanjo in dolgo klečé molil pred njo. Nekega dné ga vpraša neka sorodnica, kaj pač tam dela toliko časa; svetnik odgovori: »Nebeško Kraljico prosim posebno za jedno reč, da bi me namreč varovala v toliko nevarnostih; mlad sem in se bojim, da

bi ne zgubil nedolžnosti in čistosti, ki sta mi ljubši nego najdražji zaklad.« Kako zelo je bil Mariji udan, je razvidno tudi iz tega, ker je sam rekel v neki pridigi: »Jaz, brat Bernardin, sem ves čas pobožno častil Marijo, zakaj na praznik njenega rojstva sem bil rojen, isti dan sem oblekel redovniško obleko in storil slovesne obljube, in isti dan sem opravil sv. novo mašo; želim, da bi se tudi ločil s sveta na ta dan.«

* * *

Nadvojvodinja Marija Terezija avstrijska je bila rojena 22. avgusta 1684, hči cesarja Leopolda I. ali »Velikega« in bogoljubne cesarice Eleonore. Da bi mogla ves čas v nedolžnosti živeti, se je prav zgodaj poprijela izredno velike pobožnosti do Matere božje. Vsak dan je molila sv. rožni venec; o Marijinih praznikih in predpraznikih pa o sobotih si je odločila še veliko družih molitev in bogoljubnih vaj: odrekala si je tako jed, katera ji je bila posebno všeč, in nakladala še druga mala pokorila. Rada se je pogovarjala o življenju in čednostih presv. Device in kaj pazno poslušala, če je kdo drugi začel govoriti o tem; večkrat je tudi v navadne govore vpletala kaj o Mariji, da bi tudi pri drugih vnela ljubezen in pobožnost do Matere božje. Za ohranjenje svete čistosti je vsak dan molila male dnevnice o brezmadežnem spočetju. V svojem dvanajstem letu je nevarno zbolela za kozami. V tej bolezni je opravila dolgo spoved in ker jo je mogel spovednik zagotoviti, da še ni nobenega smrtnega greha storila in torej ohranila nedolžnost, jo je prevzela tolika tolažba in srčna radost, da je pretakala sladke solze. Ganljivo in prisrčno se je v svoji hudi bolezni priporočala in izročala Materi božji. In ko se je bližala zadnja ura, je prosila, naj ji dajo malo podobico Marijino, ki jo je bil prinesel njen spovednik. Pritisne jo na srce, poljubi pobožno in moli: »O preljuba Mati, tvojemu materinemu varstvu se priporočam jaz, tvoj otrok; nič več te ne izpustim.« Tako ponavlja večkrat in ne izpusti več Marijine podobice iz rok, dokler ne zaspí v Gospodu.

